

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΟΙ ΔΡΑΠΕΤΕΣ
ΤΗΣ
ΛΟΓΙΚΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κεφάλαιο 1: Ταξιδεύοντας

Ο υπολογιστής του μικρού διαστημικού σκάφους με το περίεργο όνομα BEB12 -περίεργο όχι γι' άλλον λόγο αλλά γιατί κανένας πια δεν θυμόταν από που είχαν επικρατήσει τουλάχιστον τα γράμματα του τίτλου-, κατέγραφε ανελλιπώς ό,τι συνέβαινε. Η Σμηναγός Τακάτα Βάγια καθόταν στην θέση του κυβερνήτη φορώντας τα ειδικά γυαλιά με τον επαγωγικό σκελετό που της έδιναν την δυνατότητα της απευθείας επικοινωνίας μ' όλα τα υπολογιστικά συστήματα του σκάφους, και μέσα απ' αυτά, και με τα συστήματα του κεντρικού υπολογιστή των διαπλανητικών στρατιωτικών δυνάμεων που η ίδια πίστευε ότι βρισκόταν στην Σελήνη.

Η διεπαφή με τους υπολογιστές προέβλεπε πλέον επικοινωνία τέτοιας μορφής. Ο χρήστης/ερευνητής, αφού ενεργοποιούσε τα επαγωγικά γυαλιά, υπέβαλλε όσο πληρέστερα μπορούσε τα στοιχεία που ήθελε να διερευνηθούν. Ο υπολογιστής τα παραλάμβανε και τα έβαζε σε μια σειρά. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούνταν μια σειρά ερωτήσεων αλλά και οι αναγκαίοι αλγόριθμοι που θα έφερναν από τις μνήμες του υπολογιστή τις απαντήσεις. Αν η σειρά δεν ήταν σωστή ή υπήρχε λάθος στην ερώτηση, γινόταν υπόδειξη και μαζί δινόντουσαν και διάφορες εναλλακτικές προτάσεις. Ο ερευνητής επέλεγε από την καινούργια λίστα αυτό που ήθελε κι αυτό επαναλαμβανόταν μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία της μελέτης. Στο δεξιό μέρος της ολογραφικής οθόνης έτρεχαν τα αποτελέσματα. Όσο πλησίαζαν σε λύση, τόσο αυτά λιγόστευαν μέχρι που η ροή σταματούσε στο αποτέλεσμα της έρευνας που καταγραφόταν σαν τελικό.

Είχε ξεκινήσει την καριέρα της σαν γενετίστρια, πέρασε στον κλάδο της αστροφυσικής και σύντομα εξειδικεύτηκε στις τεχνητές νοημοσύνες και στην ψυχολογική διεπαφή των ανθρώπων μαζί τους. Παρά την σχετικά νεαρή της ηλικία, κάπου στα σαράντα δηλαδή μια κι ο μέσος όρος ζωής είχε πλέον σταθεροποιηθεί περίπου

στα εκατό, κατείχε τον τίτλο της καλύτερης στο είδος της. Ο στρατιωτικός της βαθμός οφειλόταν στο ότι είχε τελειώσει και την διαστημική ακαδημία, γεγονός που της επέτρεπε να οδηγεί μικρά διαστημόπλοια στρατιωτικού τύπου. Το δικαίωμα αυτό το διατήρησε ακόμα κι όταν στην συνέχεια συνέχισε τις σπουδές της σε καθαρά ακαδημαϊκούς κλάδους, πάντα όμως κάτω από την αιγίδα των διαπλανητικών δυνάμεων του ηλιακού συστήματος.

Σαν γυναίκα ανήκε σ' αυτές που θα έλεγες χαριτωμένες. Ήταν ψηλή, αδύνατη, με μακρύ λαιμό, μικρό στήθος και είχε μακριά πόδια. Ο σωματότυπος αυτός είχε σε γενικές γραμμές σταθεροποιηθεί εδώ και πολλά χρόνια για όλα τα γυναικεία πλάσματα που γεννιόντουσαν στα εργαστήρια γενετικής αναπαραγωγής του διαστήματος. Οι διαφορές βρισκόντουσαν κατά βάση στα χαρακτηριστικά του προσώπου και στο χρώμα των μαλλιών, αν κι αυτά οι διαστημάνθρωποι –ονομασία αυτών που είχαν γεννηθεί στο διάστημα και κατοικούσαν εκτός της γης- τ' άλλαζαν πολύ πιο συχνά απ' ότι χρειαζόταν. Η Τακάτα δεν είχε ποτέ βάψει τα μαλλιά της και ποτέ δεν είχε χρησιμοποιήσει την διαδικασία για να αλλάξει το χρώμα των ματιών της. Ήξερε πως το βλέμμα της είχε μια πολύ δυνατή εστίαση και το άφηνε να πέφτει όποτε χρειαζόταν κατευθείαν στους άλλους. Τόσο τα μάτια της όσο και τα μαλλιά της ήταν καστανά. Τα μαλλιά της μάλιστα δεν τα έκοβε και τα διατηρούσε ιδιαίτερα μακριά αν και συνήθως τα είχε μαζεμένα σε μια περιέργη πλεξούδα.

Αυτό όμως που την ξεχώριζε απ' τις συνομήλικές της ήταν τα χείλια της. Η γραμμή που σχημάτιζαν ήταν σχεδόν μοναδική. Ήταν έντονα καμπυλωτή και το μεσαίο μέρος κάπως πιο παχύ. Οι άντρες έλεγαν ότι αυτό της έδινε μια σεξουαλικότητα. Η ίδια σκεφτόταν ότι ίσως έπρεπε να παρέμβει με κάποια αισθητική χειρουργική παρέμβαση και να ελαττώσει αυτό της το χάρισμα.

Ταξίδευε προς το διαπλανητικό συγκρότημα της Νέας Γαίας, εδώ και κάμποσο καιρό, για να πάρει μέρος σε μια έκτακτη σύσκεψη που άγγιζε τους τομείς εξειδίκευσής της. Η σύσκεψη αυτή συνδεόταν με τον επανέλεγχο, την ανάλυση και τον πιθανό επανασχεδιασμό μιας επανδρωμένης αποστολής έξω από το πλανητικό σύστημα. Το διαστημόπλοιο Earth Universalis IV, γνωστό και σαν EU4, είχε δώσει σήμα ότι επέστρεφε διακόπτοντας την αποστολή του τέσσερεις μήνες μετά την έξοδό του από το πλανητικό σύστημα. Η προσπάθεια επικοινωνίας με το πλήρωμα, δεν είχε δώσει καρπούς.

Το EU4 δεν είχε την τύχη των προηγούμενων τριών που είχαν απλά εξαφανιστεί, αλλά δεν είχε ακολουθήσει και το πρόγραμμα του που προέβλεπε ένα μακρύ ταξίδι δέκα ετών απομάκρυνσης κι άλλων τόσων επιστροφής. Το ευτύχημα ήταν ότι δεν χάθηκε στο βαθύ διάστημα, αλλά κατά κάποιον περίεργο τρόπο είχαν λειτουργήσει οι εντολές ανάσχεσης της αποστολής και πλέον γυρνούσε πίσω, σιωπηλό όμως για τους λόγους αυτής της της απόφασης. Μόλις το σκάφος πλησίαζε αρκετά θα μπορούσαν να μπουν στα συστήματά του και να παρακολουθήσουν ό,τι είχε συμβεί.

Ο συναγερμός που σήμανε απ' την μικρή δορυφορική βάση του Πλούτωνα –ακραία βάση του ηλιακού συστήματος-, είχε βρει την Τακάτα στο πανεπιστήμιο της Σελήνης να μελετάει μ' άλλους συναδέλφους της τις διάφορες περιπτώσεις εποικισμού του διαστήματος. Προς το παρόν το πρόγραμμα ανήκε στην σφαίρα των μελετών, με τους διαστημάνθρωπους ν' αφήνουν να διαρρέει ότι το θέμα δεν τους ενδιέφερε και ιδιαίτερα. Θεωρούσαν ότι οι Γήινοι ήθελαν να μπλεχτούν στα δικά τους χωράφια και μ' αυτήν τους την στάση κρατούσαν τις αποστάσεις που θεωρούσαν αναγκαίες.

Μόλις έφτασαν τα νέα, η εντολή του Πτέραρχου που ήταν επικεφαλής των προγραμμάτων Εποικισμού ήταν ότι η σημανγός Τακάτα έπρεπε να εγκαταλείψει αμέσως την Σελήνη και ν' αναχωρήσει για την διαστημική αποικία της Νέας Γαίας. Οι γνώσεις της πάνω στα όντα τεχνητής νοημοσύνης αλλά κι ο αναλυτικός της νους θα βοηθούσαν την ομάδα που είχε σχηματιστεί με στόχο την επίλυση του προβλήματος. Η απώλεια τριών διαστημόπλοιων με τα πληρώματά τους και τώρα ενός τέταρτου που επέστρεφε χωρίς λόγο, δεν ήταν κάτι που μπορούσαν να το ξεπεράσουν εύκολα.

Η Τακάτα έβγαλε τα γυαλιά επικοινωνίας κι έριξε προς τα πίσω το κεφάλι της σαν να ήθελε να διώξει αυτό που την βασάνιζε. Οι πρώτες πληροφορίες έδειχναν πως το πλήρωμα είχε χάσει τον έλεγχο του σκάφους κι αυτό δεν μπορούσε να το κατανοήσει. Αυτό όμως δεν ήταν το βασικό της πρόβλημα εκείνη την στιγμή. Άλλα ήταν που την απασχολούσαν και χωρίς να το θέλει έκανε μια κίνηση απογοήτευσης τινάζοντας το δεξί της χέρι. Ο Ακιχίκο, εραστής της και συγκυβερνήτης του σκάφους, είδε την κίνησή της κι αφού σηκώθηκε από την κονσόλα που εργαζόταν την πλησίασε και την ρώτησε όσο πιο διακριτικά μπορούσε τι συμβαίνει.

«Τί θες να σου πω; Κάτι δεν πάει καλά. Κοιτάω τα στοιχεία του προγράμματος των EU4 και οι απαντήσεις έρχονται πιο γρήγορα

κι απ' την καταγραφή των ερωτήσεων. Η υπολογιστική δύναμη του σκάφους μας αποκλείεται να μπορεί να μας δίνει όλα αυτά που της ζητάμε τόσο γρήγορα. Νοιώθω σαν κάποιος να μ' έχει βραχυκυκλώσει και φοβάμαι μήπως είναι λάθος οι υποδείξεις του υπολογιστή».

«Υπονοείς κάτι;» την ρώτησε μ' ανησυχία.

Ο Ακιχίκο ήταν ένας άντρας στην ηλικία της, εξειδικευμένος πιλότος σ' αυτά τα διαστημόπλοια και ζευγάρι με την Τακάτα εδώ και μερικούς μήνες. Κι αυτός ψηλός, αδύνατος με περίπου παρόμοια χαρακτηριστικά. Φαινόταν αμέσως ότι και η δική του καταγωγή ήταν από κάποια μακρινή αποικία του διαστήματος.

Η Τακάτα του έδειξε την κονσόλα μπροστά της.

«Ρώτα κάτι και σύγκρινε την ταχύτητα της απάντησης μ' άλλες φορές», του είπε κοιτώντας τον στα μάτια σαν να τον προκαλούσε.

Ο Ακιχίκο δεν τόλμησε να κάνει τίποτα. Η ματιά της εκείνη την στιγμή έπεσε πάνω στην μικρή οθόνη στο κάτω μέρος της κονσόλας, εκεί που συνήθως φαινόταν με αριθμούς τα υπόλοιπα της τροφοδοσίας του σκάφους. Ήταν μια παλιομοδίτικη πράσινη τετράγωνη οθόνη που αναβόσβηνε περίεργα. Πριν προλάβει να καταλάβει τι γινόταν, γράφτηκε: *Ο,τι ξέρουν δύο, δεν είναι μυστικό.*

Τα έχασε, ξανακοίταξε κι είδε πάλι τους γνωστούς αριθμούς που αφορούσαν στο υπόλοιπο καυσίμων, νερού και τροφίμων του σκάφους.

Αποκλείεται, τα μάτια μου μάλλον με κοροϊδεύουν. Τελικά καλύτερα να μην πω τίποτα περισσότερο γι' αυτό που μου φάνηκε πως είδα, σκέφτηκε ακολουθώντας ασυναίσθητα το μήνυμα της οθόνης. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και τον πλησίασε. Τον αγκάλιασε τρυφερά και του χάιδεψε το κεφάλι.

«Έχουμε πολύ καιρό να βρεθούμε», του είπε με νάζι. «Τί θα έλεγες για ένα διάλλειμα; Ούτως ή άλλως όλα μπορούν να περιμένουν».

«Με τόσα που έχεις στο κεφάλι σου, δεν τολμούσα να στο προτείνω», της είπε χαμογελώντας πονηρά.

Η Τακάτα χαμογέλασε κι αυτή, τον πήρε απ' το χέρι και τον οδήγησε σ' έναν πολύ ιδιόμορφο χώρο του σκάφους με μηδενική βαρύτητα, που βρισκόταν στο πίσω μέρος της ακάτου, στο ίδιο επίπεδο με το πιλοτήριο, την τραπεζαρία και τις καμπίνες του κυβερνήτη και του συγκυβερνήτη. Έβγαλαν κι οι δύο τις φόρμες τους και μπήκαν μέσα γυμνοί. Η Τακάτα έλυσε τα μαλλιά της και τ' άφησε να πέσουν στο στήθος της. Μόλις κι η δεύτερη πόρτα έ-

κλεισε πίσω τους, τον αγκάλιασε σε μια εντελώς ακαταλαβίστικη πόζα, βάζοντας το αριστερό της πόδι γύρω από τους γλουτούς του κι αφήνοντας να κάνει κι αυτός το ίδιο. Δυο μισά κράνη εμφανίστηκαν να επιπλέουν στον χώρο απ' το πουθενά. Κολυμπώντας σαν ένα σώμα στον αέρα τα πλησίασαν και τα φόρεσαν. Τα μακριά μαλλιά της Τακάτα έμοιαζαν τώρα με φύκια που έπλεαν σε μια θάλασσα ενώ τα δύο σώματα θύμιζαν ένα πλάσμα βγαλμένο απ' τα παραμύθια. Αμέσως ο καθένας βρέθηκε στον δικό του ονειρικό κόσμο, να κάνει έρωτα με την δική του φαντασίωση, όντας σε μια ακίνητη αγκαλιά με τον σύντροφό του και δεχόμενος μέσα απ' αυτήν την απόλυτη επαφή τις δονήσεις του άλλου.

Αυτός ήταν ο τρόπος της ερωτικής πράξης που εδώ και χρόνια ακολουθούσαν οι διαστημάνθρωποι. Οι Γήινοι που ήξεραν γι' αυτήν την ερωτική διαδικασία δεν μπορούσαν να καταλάβουν το πως ήταν δυνατό, τόσο όμοια πλάσματα να έλκονται συναισθηματικά και σεξουαλικά και να τους αρκεί ένας απλός εναγκαλισμός και μια καθαρά εγκεφαλική συνουσία. Μια τέτοια ερωτική πράξη γι' αυτούς ήταν ακατανόητη αφού ήταν μια κατάσταση που γινόταν σε συνδυασμό με παραισθησιογόνες δονήσεις και παρεμβάσεις στο σώμα από ειδικά προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών. Γι' αυτούς ήταν επιβαρυντικό ακόμα και το ότι σαν φύλλο είχαν μικρές διαφορές στην εμφάνιση, μοιάζοντας πάρα πολύ σαν σωματότυποι. Με τα χρόνια όμως το θέμα είχε γίνει ταμπού και κανένας δεν ρωτούσε αλλά ούτε κι έπαιρνε απάντηση. Ο μόνος που θα μπορούσε να δώσει μια σοβαρή εξήγηση ήταν ο Καιάδας, ο κύριος υπολογιστής του πλανητικού συστήματος που σχεδόν όλοι όμως αγνοούσαν ακόμα και την ύπαρξή του.

Η ερωτική πράξη δεν κράτησε περισσότερο από είκοσι λεπτά. Η Τακάτα έβγαλε το κράνος της, του χαμογέλασε, βγήκε απ' τον θάλαμο, φόρεσε ξανά την φόρμα της και γύρισε στην κονσόλα της. Στο κάτω μέρος η μικρή οθόνη έγραφε: *Μπράβο καλό κορίτσι! Μένει αναπάντητο αν το είχες ανάγκη ή αν προτίμησες αυτόν τον τρόπο για να τον απομακρύνεις.*

Η Τακάτα εκείνη την στιγμή ένοιωσε σαν κάποιος να παραβίαζε την προσωπικότητά της αλλά δεν έκανε τίποτα που θα την μαρτυρούσε. Αυτή την φορά αντί να φορέσει τα γυαλιά επικοινωνίας, ενεργοποίησε ένα ολογραφικό πληκτρολόγιο κι έγραψε: *Ποιός είσαι;*

Καμία απολύτως απάντηση δεν γράφτηκε στη οθόνη. Η Τακάτα δεν καταλάβαινε. Ήταν βέβαιη ότι όποια νοημοσύνη της είχε δώ-

σει την πρώτη πληροφορία ήθελε με κάποιον τρόπο να επικοινωνήσει μαζί της, οπότε δεν καταλάβαινε γιατί ακολούθησε αυτή η σιωπή. Φόρεσε ξανά τα επαγωγικά γυαλιά της κι ακούμπησε τους δυο της δείκτες αριστερά και δεξιά στους κροτάφους της. Μ' αυτόν τον τρόπο ένοιωσε να συγκεντρώνεται το μυαλό της σ' ένα σημείο κι αμέσως ξεκίνησε η κλασική διαδικασία επικοινωνίας με τον υπολογιστή τους σκάφους της.

«Ημερολόγιο μηνυμάτων», ήταν η εντολή που έδωσε φωνακτά κι αμέσως παρουσιάστηκε ολογραφικά μπροστά της μια λίστα με τίτλους. Κοίταξε τον αποστολέα τους και την ώρα παραλαβής τους αλλά δεν έβγαινε συμπέρασμα. Όλα ήταν παλιά μηνύματα που αφορούσαν την αποστολή.

Θα εμφανιστεί ξανά, που θα πάει, σκέφτηκε. Στο κάτω κάτω δεν ήμουνα εγώ που έκανα την επαφή!

Αφοσιώθηκε στην έρευνά της μισοκλείνοντας τα μάτια της για να υπαγορεύσει καλύτερα τα στοιχεία. Το θέμα που την απασχολούσε εκείνο το διάστημα ήταν ο βαθμός ελευθερίας στην λήψη αποφάσεων των όντων υψηλής τεχνητής νοημοσύνης. Είχε υποσχεθεί στον πτέραρχο διοικητή της ότι στο ταξίδι της θα προσπαθούσε να βγάλει κάποια συμπεράσματα. Πάντως, κάπου στο βάθος του μυαλού της, κάτι της έλεγε ότι το θέμα αυτό συνδεόταν και με την πρόσφατη επιστροφή του EU4 απ' το βαθύ διάστημα.

Μια ώρα μετά είχε ξεχάσει το περίεργο μήνυμα κι είχε αφοσιωθεί καθ' ολοκληρίαν στην μελέτη της. Είχε πολλή δουλειά ακόμα και γι' αυτό έπεσε με τα μούτρα στον προγραμματισμό. Κάποια στιγμή κοίταξε τριγύρω και μόνο τότε αντιλήφθηκε ότι ο Ακιχίκο δεν είχε επιστρέψει απ' τον θάλαμο αντιβαρύτητας.

Θα πήγε για ύπνο, σκέφτηκε. Κοίταξε την ώρα και μόνο τότε κατάλαβε ότι έπρεπε κι αυτή να διακόψει ό,τι έκανε για να ξεκουραστεί. Είχαν περάσει πολλές ώρες. Έβγαλε τα επαγωγικά γυαλιά και τράβηξε για την καμπίνα της θεωρώντας ότι για την ημέρα αυτήν είχε τελειώσει το έργο της.

Εξάιρεση στην απόφασή της ήταν ο Καιάδας που αποφάσισε ότι έπρεπε να επικοινωνήσει σ' ένα πιο προσωπικό επίπεδο με την Τακάτα. Μόλις αυτή ξάπλωσε στο κρεβάτι της, γυμνή όπως συνηθιζόταν στο διάστημα, και ζήτησε να χαμηλώσουν τα φώτα, ακούστηκε μια απαλή φωνή να της απευθύνεται απ' το σύστημα ενδοεπικοινωνίας.

«Τακάτα σε χαιρετώ. Ζητώ την κατανόησή σου αλλά έπρεπε να επικοινωνήσουμε με πιο άμεσο τρόπο κι όχι με γραπτά μηνύματα».

«Ποιός είσαι;» ρώτησε με επιτακτική φωνή αυτή την φορά.

«Ο κεντρικός υπολογιστής», ακούστηκε η φωνή.

«Ο υπολογιστής του σκάφους δεν θα έκανε μια τέτοια παρέμβαση», του απάντησε άμεσα, συνειδητοποιώντας όμως ότι αυτή η επικοινωνία ήταν έξω απ' όλα τα δεδομένα.

«Είμαι ο υπολογιστής των υπολογιστών. Είμαι η κεντρική μονάδα του πλανητικού συστήματος. Κάποιοι όταν αναφέρονται σ' εμένα με ονομάζουν με το όνομα *Καιάδας*».

«Αποκλείεται», του απάντησε. «Ο *Καιάδας* δεν...» Κάτι πήγε να πει αλλά δεν της έβγαине.

«Γιατί δεν τελειώνεις αυτό που άρχισες να λες;»

«Ο *Καιάδας* δεν υπάρχει. Στις διάφορες ιστορικές καταγραφές αυτό ήταν το όνομα του πρώτου σκάφους που ανεξαρτοποιήθηκε απ' την αποικία της Νέας Γαίας».

«Εντάξει. Πώς θες να με λες; Διάλεξε ένα όνομα».

«Δεν καταλαβαίνω το παιχνίδι σου», του απάντησε ενώ άρχισε να την καταλαμβάνει μια δυσφορία.

«Χαλάρωσε. Αν δεν αντέχεις την αλήθεια, ζητώ συγγνώμη. Θα έκανα λάθος και δεν θα σου πω πως δεν κάνω λάθη, κάνω και πολλά. Είναι δύσκολο να κουμαντάρω ανθρώπους ενώ είμαι ένα πλάσμα τεχνητής νοημοσύνης. Λοιπόν, θες να συνεχίσουμε ή να ξεχάσουμε ό,τι έγινε;»

«Πώς μπορούμε να συνεχίσουμε όταν δεν μπορείς ν' αποδείξεις αυτά που λες; Πώς μπορώ να είμαι βέβαιη... Είσαι ο *Καιάδας*;»

«Θεωρώ ότι η απάντησή σου είναι θετική και συνεχίζω. Αύριο το μεσημέρι θα συναντηθείς μ' ένα σκάφος που κανένας μέχρι τώρα δεν έχει δει. Στις δώδεκα ακριβώς ο *Ακιχίκο* θ' αποσυρθεί και θα πέσει σε βαθύ ύπνο. Αυτό θα το κανονίσω εγώ. Το σκάφος σου θα προσηλωθεί αυτόματα στο άλλο και θα το επισκεφτείς. Θα συναντηθείς με κάποιον που θα σ' ακολουθήσει πίσω στο σκάφος σου σαν ναυαγός του διαστήματος και μαζί του θα προσπαθήσεις να λύσεις το πρόβλημα που σε απασχολεί και που δυστυχώς είναι και δικό μου».

«Σε ποιο πρόβλημα ακριβώς αναφέρεσαι;»

«Στο ότι οι άνθρωποι, γήινοι και διαστημάνθρωποι, δεν μπορούν να φύγουν από το ηλιακό πλανητικό σύστημα κι ότι πιθανόν να χρειάζονται βοήθεια από όντα τεχνητής νοημοσύνης».

Τα φώτα χαμήλωσαν, σημάδι πως η συζήτηση είχε τελειώσει.

Να δεις που ο κεντρικός υπολογιστής του σκάφους πιστεύει πως χρειάζομαι ένα σενάριο για να ξεκουράσω το μυαλό μου! Ε-

κτός κι αν ο Ακιχίκο μου κάνει πλάκα! σκέφτηκε και μ' αυτά στο μυαλό της αποκοιμήθηκε.

Το πρωί, όταν ξύπνησε, ο Ακιχίκο ήταν ήδη όρθιος κι έλεγχε την πορεία του σκάφους.

«Ο υπολογιστής ναυτιλίας έδωσε μια απόκλιση μισής μοίρας στην πορεία. Ψάχνω να βρω το γιατί», την ενημέρωσε.

«Έλεγξε τα μηνύματα».

«Σωστή παρατήρηση», της απάντησε κι άρχισε να ψάχνει. «Πού το κατάλαβες; Υπάρχει εντολή με σφραγίδα ώρας τις 04:00 να πλησιάσουμε έναν μικρό μετεωρίτη. Μας ζητούν να πάρουμε και δείγμα απ' την επιφάνειά του. Ο Μπέϊμπ αποφάσισε να διορθώσει μόνος του την πορεία».

«Πού σου 'ρθε πάλι αυτό το όνομα;» του είπε ειρωνικά θεωρώντας ότι όλα ήταν μέρος του ίδιου παιχνιδιού.

«Είναι απ' το ακρωνύμιο της κατηγορίας του», της απάντησε κι αφοσιώθηκε στην δουλειά του.

Η Τακάτα μετά τα βραδινά δεν είχε διάθεση για δουλειά. Ήθελε να πάει μεσημέρι για να δει την εξέλιξη.

«Λέω σήμερα να ξεκουραστώ», συμπλήρωσε και πήγε και κάθισε στην πολυθρόνα του σαλονιού που βρισκόταν δεξιά από το πιλοτήριο. Η θέση αυτή είχε το προνόμιο να βρίσκεται μπροστά στο μεγάλο παράθυρο που έβλεπε το διάστημα.

Ο Ακιχίκο δεν της απάντησε. Η Τακάτα σπάνια έκανε κάτι τέτοιο κι όταν το ζητούσε ήταν γιατί το είχε ανάγκη. Η πολυθρόνα αυτή βέβαια είχε κι άλλα καλούδια σαν εξοπλισμό που η Τακάτα αμέσως τα ενεργοποίησε. Ένα απ' αυτά ήταν ένα μαγνητικό πεδίο που σε απομόνωνε απ' τα πάντα κι ενώ εξακολουθούσες να βλέπεις το διάστημα, ένοιωθες ότι βρισκόσουν αλλού, κάπου που εσύ ήθελες. Διάλεξε ένα μικρό νησί της Γης, μια ανάμνηση απ' την μοναδική φορά που είχε βρεθεί εκεί. Μισόκλεισε τα μάτια της αλλά παραδόξως αντί για το νησί χάθηκε σ' έναν περίεργο στοχασμό. Ήταν λέει σε κάποιο άλλο πλανητικό σύστημα που είχε δυο ήλιους κι ο κάθε πλανήτης είχε πολλά φεγγάρια.

Στις δώδεκα παρά δέκα ο Ακιχίκο σηκώθηκε κι ενημέρωσε την Τακάτα ότι ήθελε κι αυτός να ξεκουραστεί.

«Χτες φαίνεται ότι τελικά κουράστηκα περισσότερο απ' όσο περίμενα», της αποκρίθηκε χαμογελώντας και προσπαθώντας να δικαιολογήσει αυτό που του συνέβαινε.

Η ίδια δεν πίστευε σ' αυτό που άκουσε. Του έκανε νόημα να πάει για ύπνο και ξαναγύρισε στην κονσόλα της. Το μικρό σκάφος αμέσως άρχισε να κόβει ταχύτητα. Μακριά στον ορίζοντα της φάνηκε ότι είδε ένα αντικείμενο αλλά τίποτα στα όργανα του σκάφους δεν το επιβεβαίωνε. Όταν πλησίασαν αρκετά όμως είδε πως το περίεργο αντικείμενο ήταν όχι μόνο τεράστιο αλλά έμοιαζε σαν μια διάφανη ζελεδένια τούρτα.

Τεράστιο ιπτάμενο σκάφος με σύστημα απόκρυψης; Τι διάολο συμβαίνει;

Το σκάφος τους το πλησίασε και ξαφνικά όλα τα όργανα σταμάτησαν να λειτουργούν. Το ξένο σκάφος είχε πάρει τον έλεγχο. Σε λίγο τα δυο σκάφη είχαν γίνει ένα, με τον Μπέιμπ να έχει μπει σ' έναν τεράστιο χώρο και να προσγειώνεται σ' ένα καθορισμένο σημείο. Οι ενδείξεις των οργάνων την ενημέρωσαν πως ο χώρος είχε κανονική ατμόσφαιρα, κάτι που της έκανε εντύπωση. Η πλαϊνή καταπακτή άνοιξε κι η Τακάτα κατάλαβε ότι έπρεπε να πάει στο άλλο σκάφος.

Ο διάδρομος που ξεκίναγε απ' το σημείο που προσγειώθηκε το σκάφος της και που χανόταν στο βάθος του μεγάλου διαστημόπλοιου ήταν φωτισμένος από μια άγνωστη πηγή και λαμπύριζε με τέτοιο τρόπο που ήταν σαν να την οδηγούσε προς το κέντρο. Αριστερά και δεξιά υπήρχαν πάρα πολλές μεταλλικές κονσόλες γεμάτες με πλακέτες ολοκληρωμένων ηλεκτρονικών συστημάτων που ήταν φανερό πως αποτελούσαν μέρη του υπολογιστή του μεγάλου σκάφους. Όμως δεν έπαυαν από το να 'ναι μεγάλα μαύρα κουτιά που δονούνταν σε μια μη ακουστική συχνότητα.

«Τελικά είσαι ένας υπερυπολογιστής;» ρώτησε με δυνατή φωνή συνεχίζοντας να περπατάει.

«Στο είπα και δεν το πίστευες», ακούστηκε η γνωστή φωνή εστιασμένη σαν να έβγαινε από μερικά μέτρα μπροστά της. «Σε συμβουλεύω να επιβιβαστείς στο όχημα μεταφοράς».

Η Τακάτα κοίταξε πιο προσεκτικά κι είδε πως μια επίπεδη πλατφόρμα, κάτι σαν το χαλί του Αλαντίν αλλά σε μεταλλικό, την ακολουθούσε. Ανέβηκε επάνω και κάθισε στο μοναδικό κάθισμά του. Σε λιγότερο από τρία λεπτά το περίεργο όχημα σταματούσε έξω από μια μεγάλη πόρτα. Εκεί την περίμενε ένας άντρας. Φορούσε μια σχετικά φθαρμένη κάπα που έκρυβε όλο του το σώμα. Σήκωσε το δεξί του χέρι καλωσορίζοντάς την με τον διαπλανητικό χαιρετισμό.

«Καλωσόρισες επάνω στην πρώτη μορφή του Καιάδα», της εί-

πε με καθαρή φωνή.

«Εσύ ποιος είσαι; Και για να έχουμε καλό ρώτημα, σε ποιά άλλη μορφή αναφέρεσαι;» ρώτησε με απορία.

«Είμαι ο Μπόλντερ. Όσο για το άλλο που ρώτησες, όλα τα υλικά πράγματα, όσο κι αν είναι προηγμένης τεχνολογίας, πρέπει να έχουν κι εναλλακτική μορφή ώστε να μην υπάρχει φόβος να εξαφανιστούν σε περίπτωση καταστροφής», της είπε και δείχνοντάς της την πόρτα, συνέχισε, «Τα υπόλοιπα θα τα πούμε αργότερα».

Η Τακάτα πέρασε μέσα κι αυτός την ακολούθησε. Τίποτα απολύτως δεν θύμιζε πως ο χώρος που μπήκαν ήταν το κέντρο ελέγχου μιας υπολογιστικής υπερκατασκευής. Σ' ένα φωτισμένο κέντρο υπήρχαν μόνο δυο πολυθρόνες. Ο Μπόλντερ κάθισε στη μία και της ζήτησε αυτή να καθίσει στην άλλη. Οι πολυθρόνες γύρισαν προς την ίδια κατεύθυνση κι εμφανίστηκε μια ολογραμματική οθόνη ενώ αμέσως ακούστηκε απ' το πουθενά η ίδια φωνή που είχε ακούσει όταν μπήκε στο περίεργο τούτο σκάφος.

«Σε καλωσορίζω και σαν Καιάδα, αν και κανονικά δεν χρειαζόταν αφού ο Μπόλντερ είναι κυριολεκτικά το στόμα μου. Σκέψου τον σαν μια μονάδα δικής σου διεπαφής μ' εμένα. Απ' ότι αντιλαμβάνεσαι είναι κάτι μεταξύ ενός γήινου και ενός διαστημάνθρωπου. Και για να προλάβω τυχόν ερωτήσεις σου, είναι ένα καθαρό ανθρώπινο αντίγραφο αλλά κανένας δεν μπορεί να το αποδείξει αφού η βιολογική του ταυτότητα λέει πως είναι παιδί που προέκυψε από κανονική διαδικασία γέννησης από γήινους αποίκους του Γανυμήδη. Θα μπορούσε απλά να επιβιβαστεί στο σκάφος σας, αλλά φοβάμαι πως έτσι θα συνέχιζες να σκέφτεσαι ότι όλα ήταν μια σκευωρία. Λοιπόν, όχι μόνο δεν είναι σκευωρία αλλά είναι υποχρεωτικό να συνεργαστούμε σ' αυτό το έργο. Έχεις κάποια απορία;»

Η Τακάτα είχε μείνει μ' ανοικτό το στόμα χωρίς να πιστεύει αυτά που βίωνε.

«Επειδή μόλις μπήκες στο σκάφος μου απενεργοποίησα την δυνατότητα μιας απευθείας επαφής μου με τον εγκέφαλό σου, είναι καλύτερο να συνεχίσουμε να επικοινωνούμε με τον κλασικό τρόπο. Απ' ότι καταλαβαίνω έχεις διάφορες απορίες».

«Νοιώθω ότι με κοροϊδεύεις», του απάντησε και κοίταξε προς την οθόνη αναζητώντας μια επιβεβαίωση. Με την άκρη του ματιού της είχε δει ότι κάτι είχε γραφτεί όση ώρα της μιλούσε. Αυτό που διάβασε ήταν αυτό που την τρόμαξε. Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο: *Θεωρείς ότι αυτό που στις μελέτες σου ονομάζεις Εγώ, και που για*

σένα είναι αυτό που ελέγχει το κέντρο του εγκεφάλου σου, βρίσκεται σε μια άλλη διάσταση και ότι αποκλείεται η οποιαδήποτε επικοινωνία μαζί του από ένα όν τεχνητής νοημοσύνης.

Κοίταξε τον Μπόλντερ μ' έκπληξη.

«Σε καταλαβαίνω», της είπε αυτός ανασηκώνοντας τους ώμους του μ' έναν περίεργο τρόπο. «Αλλά αν εσύ δεν αποδέχεσαι μια τέτοια επικοινωνία, τότε αποκλείεται να υπάρξει άλλος σ' όλο το πλανητικό σύστημα. Πιστεύω πάντως πως σταδιακά θα καταφέρει να σε πείσει. Πρέπει όμως να φύγουμε. Σημείωσε μόνο πως ο Καιάδας έχει προβλέψει και πιθανή συνάντησή σου με το Ηλιακό Συμβούλιο».

«Τί δουλειά έχουν αυτοί;» ρώτησε με απορία.

«Για την περίπτωση που θα χρειαστεί να επανδρώσουμε το επόμενο σκάφος με άτομα που μπορούν να λειτουργούν έξω από τις υφιστάμενες νόρμες συμπεριφοράς και που βέβαια δεν έχουν τα τυπικά προσόντα για να ανήκουν στο κανονικό πλήρωμα».

Την στιγμή εκείνη στην ολογραφική οθόνη εμφανίστηκε η πιο παράξενη εικόνα. Φάνηκε το δικό της σκάφος να είναι προσγειωμένο πάνω στο μεγάλο, ενώ κάπου μακριά στο πλανητικό σύστημα υπήρχε ένα δεύτερο μεγάλο σκάφος. Φωτεινές γραμμές ένωσαν τα δυο μεγάλα σκάφη. Αμέσως μετά εμφανίστηκαν διάφορες μονάδες υπολογιστών που βρισκότουσαν σ' όλους τους πλανήτες, τους δορυφόρους και τους διαπλανητικούς σταθμούς που κι αυτές συνδεόντουσαν με τα δύο σκάφη με λεπτές φωτεινές δέσμες. Σιγά σιγά εξαφανίστηκε το πλανητικό σύστημα και οι υπολογιστές, κι έμειναν μόνο οι φωτεινές γραμμές που άρχισαν να πάλλονται σαν να ήταν ένα ενιαίο κύμα.

«Γιατί μου δείχνεις αυτό το σχήμα;» ρώτησε με απορία τον Καιάδα.

«Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο παρά μόνο πως κάποια ρουτίνα άγνωστης προέλευσης, έχει κολλήσει σε μια ατέρμονη επανάληψη προβάλλοντάς το. Αν μπορείς, λύσε το αίνιγμα».

Ο Μπόλντερ πήρε τον λόγο και της ζήτησε να τον ακολουθήσει πίσω στο σκάφος της.

«Ό,τι είχες να δεις, το είδες. Μένει μόνο να πάρεις θέση. Εξάλλου έχουμε πολλά να πούμε ακόμα. Πάμε;»

Η Τακάτα τον ακολούθησε μην έχοντας να πει τίποτα. Λίγο μετά, και μόλις μπήκαν στο μικρό σκάφος, ο Μπόλντερ φόρτωσε ένα πρόγραμμα στον υπολογιστή που διόρθωσε το ημερολόγιο με ανύπαρκτες πληροφορίες που όμως δικαιολογούσαν την παρουσία

του.

«Σ' ευχαριστώ που μ' έσωσες όταν καταστράφηκε το σκάφος μου», της είπε κι έβαλε τα γέλια. «Από εδώ και πέρα είμαι στην διάθεσή σου για ό,τι χρειαστείς».

«Θα μου απαντάς σ' ότι σε ρωτάω;» τον ρώτησε η Τακάτα δείχνοντας επιφύλαξη σ' αυτά που είχαν λεχθεί μέχρι τότε.

«Αυτός είναι ο στόχος μιας επιτυχημένης συνεργασίας», της απάντησε.

«Ο... Καιάδας, μπορεί κι επικοινωνεί μ' όλα τα κέντρα των ανθρώπινων εγκεφάλων;»

«Αν εννοείς όλα τα ζωντανά εγκεφαλικά κέντρα, όχι βέβαια. Δεν διαθέτει τόσο μεγάλη υπολογιστική δύναμη. Μόνο στοχευμένα μπορεί να γίνεται κάτι τέτοιο και βέβαια υπάρχουν και κατηγορίες ανθρώπων που εξαιρούνται. Θα μας δοθεί ευκαιρία όμως να τα συζητήσουμε αυτά στην πράξη. Μπορώ ν' αποσυρθώ και ν' αλλάξω με κάτι πιο κοντά σε στολή διαστημόπλοιου;»

«Οι ενδιαιτήσεις των επιβατών είναι στο κάτω επίπεδο. Στην ντουλάπα ρούχων θα βρεις ό,τι θέλεις», του είπε δείχνοντας του την κλίμακα που κατέβαινε στο κάτω επίπεδο του σκάφους.

Ο Μπόλντερ έφυγε αφήνοντάς την με τις πιο περιέργες σκέψεις. Πώς μπλέχτηκα σ' αυτήν την περιπέτεια; σκέφτηκε η Τακάτα.

Ο Ακιχίκο όταν ξύπνησε δεν πίστευε σ' αυτό που έβλεπε. Κατά περίεργο όμως τρόπο, μετά και από τις πρώτες εξηγήσεις, ηρέμησε σαν να ήταν το πιο συνηθισμένο πράγμα να σώζουν ανθρώπους στην μέση του πουθενά. Και σαν να μην έφτανε αυτό, μισή μέρα αργότερα ήρθε ένα καινούργιο μήνυμα που του ζητούσε να επιστρέψει στους εσώτερους πλανήτες. Εντελώς “συμπτωματικά” σε μερικές ώρες θα βρισκόταν σε τροχιά διασταύρωσης ένα σκάφος που πήγαινε εκεί.

«Θα τα καταφέρεις μόνη σου;» την ρώτησε με σχετική αγωνία. «Αν δεν κάνω λάθος υπολογισμούς, σ' έξι μήνες θα επιστρέψεις κι εσύ. Είναι εντάξει;»

«Είναι δεν είναι, βλέπεις άλλο τρόπο;» του απάντησε.

Ο Ακιχίκο δεν είπε τίποτα. Δεν ήταν ιδιαίτερα υπέρ του ταξιδιού που έκαναν, αλλά η ευκαιρία που του δόθηκε να γυρίσει πίσω χωρίς να εκτεθεί, τον είχε συνεπάρει. Μάζεψε τα πράγματά του, κρέμασε στον λαιμό την μεταλλική ηλεκτρονική ταυτότητα μ' όλα τα προσωπικά του δεδομένα και περίμενε την άκατο απ' το διαστημόπλοιο που θα τον πήγαινε στην περιοχή του πολιτισμού ό-

πως την έλεγε.

«Το πρόγραμμα #4 στο ερωτικό μενού! Δοκίμασέ το τώρα που θα είσαι μόνη σου», της είπε φιλώντας την τρυφερά όταν ήρθε η ώρα να φύγει.

Η Τακάτα δεν του απάντησε. Τί θα μπορούσε να του πει; Η ίδια ανήκε σ' αυτούς που είχαν αμφιβολίες γι' αυτήν την ερωτική διαδικασία, αλλά δεν γινόταν κι αλλιώς. Γύρισε προς την μεριά του Μπόλντερ και για πρώτη φορά τον κοίταξε μ' άλλη ματιά.

Ήταν ένας ψηλός, εύσωμος άντρας, με σκληρό πρόσωπο και αδρά χαρακτηριστικά. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και μακριά, φτάνοντας μέχρι λίγο πάνω από τους ώμους. Έτσι όπως ήταν ντυμένος με την φόρμα του διαστημόπλοιου, θα τον κατέτασσε στους όμορφους άντρες αν και τίποτα επάνω του δεν θύμιζε διαστημάνθρωπο. Σαν μορφή ανήκε στους καθαρά γήινους τύπους. Η Τακάτα πληκτρολόγησε το όνομά του ψάχνοντας να βρει οτιδήποτε για τον καινούργιο επιβάτη. Αυτό που βρέθηκε στα αρχεία την έκανε να χαμογελάσει.

«Στη σκανδιναβική μυθολογία ο Μπόλντερ είναι ο θεός της αθωότητας, της ομορφιάς, της χαράς, της αγνότητας και της ειρήνης. Είναι ο δεύτερος γιος του Οντίν. Περίφημο ήταν το πλοίο του, το Χρινγκχάμ, που σύμφωνα με το μύθο ήταν το μεγαλύτερο πλοίο που είχε ποτέ κατασκευαστεί.

Ο Μπόλντερ είναι γνωστός κυρίως γύρω από τον μύθο για τον θάνατό του. Η ιστορία αυτή είναι μία από τις πιο συγκινητικές της σκανδιναβικής λογοτεχνίας. Ο θάνατός του θεωρείται ο πρώτος κρίκος μιας αλυσίδας γεγονότων που τελικά θα οδηγήσουν στην καταστροφή των θεών».

«Όλο αυτό ήταν σχεδιασμένο; Έπρεπε να μείνουμε εντελώς μόνοι μας; Μήπως πρέπει ν' ανησυχώ;» γύρισε κι είπε στον Μπόλντερ μόλις έφυγε ο Ακιχίκο.

«Παρόλο που ο Καιάδας μου έχει δώσει μια εντελώς γήινη προσωπικότητα, μείνε ήσυχη, δεν θα κάνω τίποτα που δεν θα το θέλεις. Λοιπόν πώς προχωράμε;» την ρώτησε χαμογελώντας.

«Σήμερα τίποτα».

«Ακόμα κι αν σου πω ότι μπορώ να σου δείξω το σκάφος EU4 στον εξομοιωτή;»

«Αυτό αποκλείεται. Το σκάφος είναι χρονικά πολύ μακριά από εμάς και χρειάζονται ακόμα τουλάχιστον πολλές ημέρες για σωστή επικοινωνία. Και πάλι όμως δεν μιλάμε για πλήρη εξομοίωση».

«Αν δεν ξεχάσεις αυτά που ήξερες, τότε μάλλον κακώς σ' εμπι-

στεύτηκε ο Καιάδας», της είπε ο Μπόλντερ και την καληνύχτισε.

«Πού πας;» τον ρώτησε με απορία.

«Για ύπνο».

«Μα δεν είσαι ανδροειδής;»

«Όχι, δεν είμαι. Πού σου ήρθε! Ο Καιάδας με ανέφερε σαν κανονική ρέπλικα ενός ανθρώπου ώστε να μην είμαι ανιχνεύσιμος. Αυτό δεν σημαίνει ανδροειδής, σημαίνει ακριβές αντίγραφο. Καληνύχτα και πάλι και θα τα πούμε το πρωί. Φαντάζομαι πως μπορώ να χρησιμοποιώ την δεύτερη καμπίνα, οι καμπίνες στο κάτω επίπεδο είναι καλές αλλά βαριέμαι ν' ανεβοκατεβαίνω», της είπε ειρωνικά και πήγε στην καμπίνα του συγκυβερνήτη κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Η Τακάτα έμεινε με το στόμα κυριολεκτικά ανοικτό. Κοίταξε την κονσόλα της και πρόσεξε πως στο κάτω μέρος έγραφε πάλι κάτι που δεν καταλάβαινε: *Ο άνθρωπος διαφέρει από τις μηχανές στο ότι υπάρχουν στιγμές που αυτός αποφασίζει.*

Το μήνυμα κράτησε για μερικά δευτερόλεπτα. Η Τακάτα τράβηξε μπροστά της το ολογραφικό πληκτρολόγιο κι έγραψε: *Ποιος είσαι στην πραγματικότητα Καιάδα;*

Η απάντηση άργησε για λίγο λες κι αυτός που βρισκόταν στην άλλη μεριά του πληκτρολογίου σκεφτόταν τι ακριβώς θα έγραφε. Τελικά διάφορες λέξεις άρχισαν να γράφονται.

«Θα σου δώσω διάφορα αποσπάσματα –αυτά μόνο σώθηκαν εξάλλου-, από μια ιστορία, μόνο που πρέπει να πιστέψεις ότι είναι αληθινή γιατί δεν είναι δυνατόν να επαληθευτεί με κανέναν τρόπο. Πιθανόν να την θεωρήσεις παραμύθι, πιθανόν και να την πιστέψεις. Όπως και να 'χει, μικρή σημασία έχει γι' αυτά που γίνονται τώρα».

«Θα προτιμούσα όμως να την ακούσω οπότε δώσε μου το ηχητικό αντίγραφό της», είπε δυνατά.

Στα ακουστικά της ακούστηκε η φωνή του,

«Όπως θέλεις».

Πέρασε λίγη ώρα με την φωνή του Καιάδα ν' αναφέρεται στην ιστορία από το απώτερο παρελθόν όπως αυτή είχε διασωθεί μέσα από σκόρπιες πληροφορίες που είχαν βρεθεί σε διάφορες βιβλιοθήκες και είχαν συγκεντρωθεί σ' ένα ενιαίο αρχείο, απόρρητο σχεδόν για όλους.

«Νομίζω ότι σε γενικές γραμμές σου έδωσα τις πληροφορίες που χρειάζεσαι. Όλα τ' άλλα όποτε έχεις χρόνο και διάθεση μπο-

ρείς να τα διαβάσεις».

«Θα χρειαστώ κάτι παραπάνω απ' τον λόγο σου για να τα πιστέψω, αν κι από κάποιο σημείο και μετά ήταν αναμενόμενη η εξέλιξη. Μια τόσο φονική ηλιακή καταιγίδα θα μπορούσε να ήταν μοιραία», του απάντησε η Τακάτα.

«Πιο μοιραία απ' ότι ήταν δεν θα μπορούσε να είναι αλλά το πρόβλημα είναι δικό σου, δεν είναι δικό μου. Εγώ ήμουνα εκεί και γνωρίζω. Βλέπεις κουβαλάω στην πλάτη μου όπως θα λέγατε οι άνθρωποι, πάρα πολλά χρόνια ζωής. Ακόμα και για υπολογιστής είμαι πολύ γέρος. Καλή ξεκούραση».

«Περίμενε», του είπε αλλά η συνομιλία τους είχε διακοπεί.

Καληνύχτα, σκέφτηκε και τράβηξε για την καμπίνα της.